

Jókai Mór:
Hétköznapiak

(Részlet A szalmagunyhó c. fejezetből)

Merülj fel képzeletimben ifjú gondolatim bölcsője, kies Alföld! Terítsd ki lelkem szemei előtt végtelen rónáidat! Mutasd fel emlékemben délibábos pusztáid nagyszerű képeit s mezőidet, miknek láthatára nincs! Hadd lássam őket még egyszer, hadd szíjam lelkembe arcod vonásait, hadd fesselek le ország-világ előtt, mint egy ifjú menyasszonyt, s hadd mondjam akkor: Íme ez oltárkép, ez eszményképe a paradicsomnak, melynek ege, földje oly anyai kegyelettel mosolyg, e nagyszerű templom, az én hazám!

Nézzétek őt! A nap verőfényben mosolyg le reá; füveiben a harmat gyémántja tündököl; mezője ki van hímezve, mint egy oltárszőnyeg.

A szem kifárad, míg végtelen láthatárát bejárja, azon láthatárt, melyet sem hegy, sem kőhalmok nem korlátoznak – mely egyenesen az égben végződik.

Távol, a halványuló zöld messzeségben átlátszó ködtenger rezeg lassúdan hullámozva, mint egy zöld óceán. Az a délibáb. S amott, túl a ködökön, a félhomályban egy népes város hegyes tornyai látszanak, mely körül sűrű fáktól körzött tanyák vannak elszórva.

A levegőben a pacsirták énekelnek, lábainknál a gyöngyvirág nyílik, a távol mezők zöldjébe ezer színű virágok zománca olvad – a pásztorhalmok körül nyájak legelnek, kolompjaik csengése a pásztorfurulyák danáival vegyülve oly idillszerű!...